

Lord Raffles

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

MUITERIJ OP DE « VICTORIA »

N° 2663

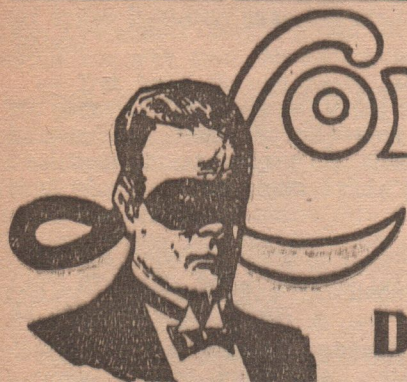

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoult Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Cord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

MUITERIJ OP DE « VICTORIA »

HOOFDSTUK I.

HET JACHT « VICTORIA »

Op een prachtige middag in het midden van de lente stevende 'n fraai luxe-jacht op volle snelheid over de Indische Oceaan, ter hoogte van de Nicobaren.

Het vaartuig hield koers naar de kust van Siam en voer in noord-oostelijke richting.

Op de spitse voorstevan was met vergulde letters het woord « Victoria » aangebracht.

Het jacht mat zo op het oog ongeveer duizend ton en was volkomen zeewaardig, al zou het misschien een ge-

waagde onderneming blijven met dit sierlijke vaartuig de Oceaan over te steken.

De « Victoria » was wit geschilderd en zijn ranke vormen wezen er op, dat het een buitengewoon grote snelheid kon ontwikkelen, in hoofdzaak doordat het uitgerust was met triple compound turbines, die het vaartuig een snelheid konden geven van ruim dertig knopen per uur.

De zee was op het ogenblik zo glad als een spiegel en het jacht sneed de golven

door zonder veel weerstand te onder- vinden.

Aan boord van de « Victoria » bevon- den zich ruim dertig personen, waar- van twaalf man bemanning.

De eigenaar van het prachtige jacht was Lord Henry Stoun-ton, een van de rijkste grondbezitters van Groot-Brit- tannië, die enige tijd in India had door- gebracht en nu met een aantal gasten een plezierreisje gemaakt had langs de kusten van Sumatra, Birma en Siam, waarvan het laatste land momenteel Thailand heet.

De kapitein van het jacht heette John Wilkie. Hij was een reusachtige Schot en al lang in dienst van Lord Stoun- ton, die hem had leren kennen als een trouwe vriend en een ervaren zeeman, die alle zeeën op zijn duimpje kende.

Op dit ogenblik stond de kapitein al- leen op de brug en zijn gezicht met de krachtige trekken had een zorgelijke uitdrukking.

En toch scheen het, dat hij geen reden had om te klagen.

Het weer was buitengewoon mooi, misschien een beetje te warm, maar dat voelde men op zee veel minder dan op het land, de reis was heel voorspoe- dig geweest en Lord Stoun-ton had hem juist de vorige dag een extra toelage beloofd.

Kapitein Wilkie leunde over de rail- ing, die de brug van voren afsloot en tuurde peinzend naar de horizon, alsof hij wilde proberen de kust te zien, wat onmogelijk was, daar zij zich op vele honderden kilometers afstand bevond.

Maar nu draaide hij het hoofd om.

De trap naar de campagne kraakte onder de voetstappen van een van de officieren.

Het was David Green, de eerste stuur- man.

Hij kwam langzaam naar de kapitein toe en ging naast hem over de reling leunen.

Een tijd lang werd er geen woord tussen de beide mannen gewisseld.

Toen begon Green fluisterend alsof hij bang was, dat men hem zou horen:

— Hoe staat het er nu mee, kapitein?

— Ik heb verder niets gemerkt, Green. En toch, er broelt iets. Ik durf er op zweren, dat die vlegel van een Melvil iets in zijn schild voert. Ik had al iets tegen die vent van het eerste ogenblik af waarop ik hem zag. Ik wilde dat ik hem nooit had aangemonsterd. Maar ik moest wel. Ik heb gewoon mannen moe- ten aannemen, zonder naar hun getuig- schriften te kunnen vragen, want ik was blij de bemanning compleet te heb- ben. Je weet zelf, hoe de malaria oprui- ming onder onze jongens heeft gehou- den, en lord Stoun-ton wilde dit reisje niet missen.

— En ik hoop, dat hij er geen spijt van zal hebben, maar ik wilde wel, dat wij weer veilig en wel in de haven van Rangoon lagen, antwoordde de eerste stuurman ernstig. Niet alleen Melvil bevalt mij niet, ook de stoker Cha- loup, de kok Spyglass en Montez, de matroos, liggen mij niet. Het is een in- ternationaal allegaartje, en ik zou niet graag durven instaan voor het verleden van die kerels.

— Ik zou wel eens willen weten, wat zij in de laatste dagen toch steeds met elkaar te fluisteren hebben, antwoordde de kapitein nadenkend, zijn gezicht nog altijd in zorgelijke rimpels getrokken. Zij hokken bij elkaar op het voordek en als men dichterbij komt zwijgen zij in- eens als het graf en gaan uit elkaar om een kwartier later opnieuw te beginnen. Als het niet zo gek klonk, zou men zeggen, dat zij een samenzwering op touw zetten. Maar, tegen wie of wat?

— Misschien horen die kerels bij de een of andere revolutionaire partij, meende Green.

— Maar zij zijn van verschillende nationaliteit, riep John Wilkie uit. Melvil is een Mexikaan, Chaloup is een Frans- man, Spyglass is Ier, Montez is Span- jaard.

— Maar de andere matrozen zijn Engels en Indiërs, en ik denk niet, dat zij zullen luisteren naar het stoken van Melvil.

— Dat hoop ik van harte, zei Wilkie zachtjes. Maar als wij veilig binnenkomen, dan neem ik mij vast voor, nooit meer manschappen aan te monsteren, of zij moeten uitstekende getuigschriften hebben.

Op dit oogenblik werd het hoofd van Lord Stounton boven aan de trap naar de campagne zichtbaar.

Het was een krachtig gevormd hoofd van een man met een sterke wil, met vierkante kaken, een stevig ingeplante neus, donkere wenkbrauwen en 'n hoog, gewelfd voorhoofd.

De ogen waren staalblauw, groot en met een doordringende blik.

Lord Stounton leek omstreeks de veertig en aan de slapen begon het haar lichtelijk te grijzen.

— Hoe is het, Wilkie? Denkt u vanmiddag op de campagne te blijven? Zal men u niet op het achterdek zien?

— Ik vraag excuus, mylord, antwoordde Wilkie. Ik moet nog het een en ander met Green bespreken. Ik kom dadelijk beneden.

— Vlug wat. Richard wil beslist dat u hem uitlegt, waarom zijn scheepje niet in de badkuip wil varen.

— Ik zal dadelijk eens naar zijn schip gaan kijken, mylord, antwoordde de kapitein glimlachend.

Het hoofd van de eigenaar van de « Victoria » verdween en Wilkie keerde zich weer tot de eerste stuurman en zei zacht:

— Houd haar maar noordelijk, Green.

— Hoe is het bestek?

— 10 graden noorderbreedte, 95 westlengte. Als alles goed blijft gaan, en wij geen last krijgen van een van die stormen, die in deze zeeën zo plotseling

kunnen opsteken, dan kunnen wij overmorgen in Rangoon zijn.

— Zou u niet eens met mylord spreken waar u zo ongerust over bent?

Wilkie dacht even na en antwoordde toen:

— Niet voordat ik voldoende zekerheid heb, dat de schurken iets kwaads in het zin hebben. Ik wil mylord liever niet nodeloos ongerust maken.

Hij knikte de stuurman toe en daalde de trap af, die naar het dek voerde.

Aan de voet van de trap stond een matroos, lui met de armen over elkaar geslagen op een eind sigaar te kauwen.

Hij bleef onverschillig in dezelfde houding staan, toen Wilkie langs hem ging.

— Wat is dat, Montez? vroeg de kapitein streng. Wat sta je hier te luiëren? Weet je niet, waar hier aan boord je plaats is?

De Spanjaard keek langzaam op en keek Wilkie gluiperig tussen zijn half dicht geknepen ogen aan. Toen zei hij in slecht Engels:

— De tijd zal komen, dat de matroos kan gaan en staan waar hij zelf wil.

De man was nog niet uitgesproken of de zware vuist van de kapitein raakte hem tussen de ogen en hij sloeg tegen het dek.

— Dat zal je leren, onbeschoft tegen je gezagvoerder te zijn, zei Wilkie op dreigende, maar gedempte toon. En maak nu dat je het middenschip afkomt, of ik ransel je er af.

De Spanjaard kwam wankelend over-eind en wierp de kapitein een blik van dodelijke haat toe.

Daarop sloop hij weg naar het vooronder, zonder verder nog een woord te zeggen.

Wilkie keek hem een oogenblik na en mompelde in zichzelf:

— Ja, er broeit wat. Het is zeker, dat er wat broeit. Maar wat, maar wat?

Hij liep onder de campagne door naar het achterdek, waar een groot zonnezail was uitgespannen.

Daaronder waren gemakkelijke, rieten dekstoelen neergezet, waarin de gasten van Lord Stounton zich hadden uitgestrekt.

Er waren op deze reis louter mannen aan boord van het jacht, politieke vrienden van de eigenaar en een paar familieleden.

Het dichtst bij het lage boord zat de neef van Lord Stounton, Frederic Treslong, een jongeman van ongeveer dertig jaar met een smal, gebruind gezicht, glad geschoren en om wiens dunne lippen voortdurend een vage glimlach speelde.

« Freddy met de glimlach » noemden zijn vele sportvrienden hem in Rangoon, waar hij de laatste jaren als sekretaris van de gouverneur werkzaam was geweest.

Naast hem zat een jongen van ongeveer acht jaar, met een wit matrozenpakje aan, een guitig jongensgezicht en de sterke, moedige ogen van zijn vader, Lord Stounton, waarvan hij te zijner tijd het fortuin zou erven, met de titels en de uitgestrekte bezittingen in Schotland.

Dat was de kleine Richard.

Veel aanspraak had de jongen zeker niet aan boord, want de gasten waren voor het merendeel mannen van een zekere leeftijd, ondanks hun vakantie met het hoofd vol plannen en politieke redevoeringen, en ook de jonge neef van de toekomstige Lord liet zich niet veel aan hem gelegen liggen.

De moeder van de jonge erfgenaam was op dit ogenblik te Calcutta, waar zij op voorschrift van haar echtgenoot, die geneesheer kon zijn, als hij niet toevallig politicus was, was heen gereisd, en alleen op zijn eigen dringend verzoek had Richard's vader hem toegestaan, die plezierreis mee te maken.

De kok, Spyglass, diende juist wat

verversingen rond, of liever, hij zette een schaal met gebak en flessen sherry neer op de vierkante rieten tafel, die in het midden van het achterdek stond.

Langzaam begon de zon te dalen.

Het was windstil.

De golven hadden lange deiningen, en de zee leek op olie.

— Wat denkt u van het weer, Wilkie? vroeg Lord Stounton, toen de kapitein met een buiging in de kring kwam.

— Ik wil niet verzwijgen, dat ik met opzet full speed laat lopen, mylord, antwoordde Wilkie, met een blik op de zee. Die windstilte bevalt mij helemaal niet. En kijk eens naar de eigenaardige leikleur van de zee. De zon is koperkleurig, alles onbedrieglijke tekenen, dat er storm op til is, en een storm in deze zeeën, ontloopt men 't liefst.

— Maar wij zullen Rangoon toch zeker wel halen, kapitein? vroeg Treslong, de kapitein tussen zijn half dichtgeknepen ogen aankijkend.

— Dat hoop ik, mijnheer, dat hoop ik, en anders lopen wij een haven van Tennasserim binnen, Mergui of Tavoy.

— O kapitein, u moet werkelijk eens naar mijn schip komen kijken, maakte de kleine Richard een einde aan dit gesprek. Het wil niet varen.

— Dat is een groot tekort voor een schip, Rick, zei Wilkie glimlachend. Wij zullen direkt wel eens kijken wat het is. Jij blaast toch wel hard genoeg in het zeil?

— O ja! Maar ik wilde de blaasbaal hebben van de kok, en toen ik er om vroeg, zei hij, dat ik een klap op mijn gezicht kon krijgen, als ik niet maakte, dat ik weg kwam.

— Wat is dat? riep Lord Stounton uit, die de laatste woorden toevallig opgevangen had. Wat zeg je daar, Richard? Maak je een grapje, jongen?

— Nee, vader, dat zei hij echt.

Lord Stounton balde de vuisten, mom-

pelde iets en wilde opstaan, maar na een paar woorden, die Wilkie hem vlug in-fluisterde, ging hij weer zitten, terwijl er een gespannen uitdrukking op zijn gezicht verscheen.

Terwijl de gasten zich tegoed deden aan de thee, de sherry en het gebak, stonden de kapitein en Lord Stoun-ton op en gingen naar de hut van Wilkie, die zich onder de campagne bevond.

Lord Stoun-ton deed direkt de deur dicht en wendde zich vlug tot de kapi-

tein met de vraag:

— Wat wilde u net zeggen, Wilkie? Waarom mocht ik niet direct naar Spy-glass toegaan en hem zeggen, wat ik van hem dacht? Wat betekent dat alle-maal?

— Ik zal het u in een paar woorden vertellen, mylord, ik heb de bemanning in de laatste dagen goed bekeken en ik ben bang, dat er iets onder hen broeit, met andere woorden, dat zij kwaad in de zin hebben.

HOOFDSTUK II.

MUITERIJ AAN BOORD

Lord Stoun-ton keek Wilkie een ogenblik verbaasd aan, maar met een ongelovige uitdrukking op zijn gezicht.

Toen riep hij uit:

— Maar wat u daar zegt, Wilkie, lijkt mij vrij onwaarschijnlijk. Pine, Merrybone en Hoggins zijn toch al jarenlang in mijn dienst.

— Voor hen ben ik ook niet bang, mylord. Op hen kunt u zeker rekenen, maar voor de betrouwbaarheid van de overigen zou ik mijn hand niet in het vuur durven steken. Die Melvil bevalt mij helemaal niet en datzelfde kan ik zeggen van de kok Spyglass en van de stoker Chaloup. Zij staan altijd met hun drieën te fluisteren, het maakt op mij de indruk, alsof zij ergens over beraadslagen en dat zal wel niet veel goeds zijn.

Een diepe rimpel kwam op het hoge voorhoofd van Lord Stoun-ton.

Hij dacht een ogenblik na en zei toen:

— Niets van uw vrees en uw verdenskingen tegen mijn gasten, Wilkie. Zij hoeven niet ongerust te worden gemaakt. Maar als u werkelijk denkt, dat die kerels iets slechts van plan kunnen zijn, ofschoon ik mij absoluut niet kan voorstellen, wat dat wel zou kunnen zijn, houd dan op de eerste de beste haven aan, waar wij die schurken aan wal kunnen zetten.

— Dat had ik u juist willen voorstellen, mylord. Het is heel goed mogelijk, dat ik te pessimistisch ben geweest,

maar men doet in deze tijden beter, het zekere voor het onzekere te nemen.

— Hoever zijn wij nog van de naaste haven?

— Van hier tot Mergui is het ongeveer honderdtachtig zeemijlen. Als wij bij het vallen van de duisternis, zodat het niet wordt opgemerkt, het roer wenden, kunnen wij morgenochtend omstreeks zes uren in Mergui zijn.

— Doe maar, wat je het beste lijkt, Wilkie. Ik ga nu weer naar mijn gasten terug, want het is niet nodig, dat zij iets merken.

Lord Stoun-ton zuchtte en ging met bezwaard hart weer naar het achterdek, want de mededelingen van zijn kapitein hadden hem diep getroffen, dat hij wel wilde bekennen.

Al diverse keren, was het in deze wateren voorgekomen, dat de bemanning van een of ander schip, niet te groot, maar snel zich van het vaartuig had meester gemaakt en nooit was de politie op zee en te land erin geslaagd, een spoor van de muiters terug te vinden, die nu misschien de zeeën afstroopten, zonder dat men wist, waar ze zich bevonden.

Hij vond bijna het hele gezelschap over de verschansing leunen en turend naar een punt in de verte.

Hij voegde zich bij zijn gasten en vroeg:

— Waar kijkt u zo heen, heren? Is er iets bijzonders te zien?

— Het is hetzelfde vreemde, lichtgrijze ding, dat wij ook gisteren en eergisteren heel even gezien hebben, riep een van de gasten.

— Het zou een walvis kunnen zijn, als deze dieren in de zuidelijke streken voorkwamen.

— Misschien is het een buitengewoon grote bruinvis, of een potvis.

Lord Stounton had nu ook zijn kijker gepakt en na een ogenblik naar het zonderlinge voorwerp te hebben getuurd, zei hij:

— Ik geloof niet, dat het een levend wezen is, heren. Voor een haal is het veel te groot, het ding is minstens een zeemijl van ons verwijderd. Misschien is het wel het krenge van een of ander groot zeemonster, dat zover zuidelijk is afgedreven. Aan een duikboot hoeven wij niet te denken, anders zou ik zeggen, dat dat het was. Maar ik weet zeker, dat de Engelse regering hier op dit ogenblik geen duikboten heeft.

— Het is alweer verdwenen, riep een van de gasten, die naar zijn thee en biscuits terugliep en gauw door de anderen gevolgd werd.

Richard had zich echter van kapitein Wilkie meester gemaakt en hem meegetroond naar een van de badkamers, waar een kleine speelgoedstoomboot op het water in een halfgevulde badkuip rondreed.

Snel begon de duisternis te vallen.

Sommige gasten waren al naar hun hut gegaan.

Het achterdek was nu bijna verlaten en alleen een paar van de gasten van Lord Stounton lagen lui in hun gemakkelijke stoelen en rookten een sigaret.

Richard, voor wie het tijd was om naar zijn kooi te gaan, maar die geen zin had, had de wijk genomen naar het voorschip en vermaakte zich met naar het lichten van de zee te kijken, dat die avond bijzonder sterk en mooi was.

Er was op dat ogenblik niemand, want alle matrozen zaten in het vooronder aan het avondeten.

De jongen stond half verborgen achter de david van een van de reddingsboten en was verzonken in de aanblik van het voor hem zo ongewone schouw-

spel, toen hij ineens sluipende schreden achter zich dacht te horen.

Hij wilde onwillekeurig omkijken, maar voor hij nog kon zien, wie het was, voelde hij zich vastpakken, door een krachtige hand optillen en het volgend ogenblik, zonder een schreeuw te hebben kunnen geven, werd hij in de golven geslingerd.

Hij zonk direkt en toen hij weer boven kwam, was het schip al verder gestoomd.

De jongen probeerde om hulp te roepen, maar zijn zwakke stem klonk niet ver genoeg en hij was half bewusteloos van schrik en van de onverwachte kou van het water.

De jongen had wel leren zwemmen en al gauw begon hij de armen en benen uit te slaan, in de dwaze hoop, dat hij het jacht nog wel zou kunnen achterhalen.

Maar het duurde niet lang of zijn krachten begonnen hem te begeven. Er was een stijve bries komen opzetten, de voorbode van een hevige storm en de golven begonnen hoe langer hoe hoger te worden.

Richard voelde zijn krachten afzakken en in een gillende wanhoopskreet, die ver moest klinken over de golven, schreeuwde hij al de angst uit, van zijn kinderhart.

Het water drong zijn mond binnen en hij voelde dat hij zou stikken.

Nog een paar slagen... en hij zonk naar de diepte...

... ..
Aan boord van het schip bleef alles stil na de verdwijning van de jonge Stounton.

Een gedaante sloop, vlug als een kat en bijna onhoorbaar, over het voorschip en verdween in een van de hutten.

Maar nu kwam er leven achter een grote rol opgeschoten kabel en een tweede gedaante kwam te voorschijn, bleef even onbeweeglijk en holde toen naar de trap, die naar het volkslogies in het vooronder leidde.

— Wat zie ik daar toch bewegen op het voordek, Green, vroeg Kapitein Wil-

kie, die zich inspande om met zijn blikken de halve duisternis te doorboren. De mannen zijn toch allemaal naar kooi?

— Allen, op de twee mannen van de hondenwacht na.

— Wie hebben die wacht?

— Merrybone en Montez.

— Ik dacht, dat ik snel iemand naar de trap zag lopen van het vooronder, maar ik kan mij wel hebben vergist.

Op dit oogenblik verscheen de tweede stuurman Ben Hetwood op de campagne, om Green af te lossen.

— Bent u beneden geweest, Heywood? vroeg Wilkie.

— Ja, kapitein.

— Is daar alles in orde?

— Hoe bedoelt u kapitein? vroeg Heywood verwonderd.

— Ik bedoel, slapen alle mannen?

— Waarom zouden zij niet slapen? Zij liggen allemaal in hun kooien, antwoordde de tweede stuurman.

De kapitein antwoordde niet rechtstreeks, maar nam Heywood terzijde en zei zacht, maar ernstig:

— Luister eens, Heywood. Let goed op alles wat er gebeurt aan boord van het schip. Ik heb redenen om het grootste gedeelte van de bemanning te wantrouwen. Meer kan ik er op het oogenblik niet van zeggen. Ben u soms gewapend?

— Gewapend? Aan boord van het jacht van Lord Stoun-ton? vroeg Heywood. Nee, dat ben ik echt niet. Ik heb echter een revolver in mijn hut liggen.

— Ga hem dan halen, het is in ieder geval beter dan niets.

— Zoals u wilt, kapitein, antwoordde Heywood, die nog niet helemaal begreep wat er gaande was, ofschoon hij onwillekeurig was aangestoken door de ongerustheid, die in de stam van de kapitein te horen was.

Hij liep snel de trap van de campagne weer af, en toen hij vijf minuten later terugkwam, was zijn gezicht bleek en lag er een angstige uitdrukking in zijn ogen.

— Welnu, Heywood? Wat is er, man? Waar hebt je nu het wapen?

— Het is er niet meer, kapitein.

— Weet je zeker, dat het er nog was,

toen je wegging? vroeg Wilkie, op zijn beurt verblekend.

— Nog geen tien minuten geleden heb ik het toevallig in handen gehad.

De drie mannen stonden een oogenblik zwijgend bij elkaar zonder elkaar te durven aankijken.

Zij begrepen nu maar al te goed, dat de vermoedens van de kapitein niet zonder grond waren.

Eindelijk zei Wilkie, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen:

— Dat voorspelt niet veel goeds. De gasten van Lord Stoun-ton moeten direkt gewaarschuwd worden. Ga dadelijk naar beneden, Green, en breng mylord op de hoogte, maar doe het vlug. Wij mogen nu niet langer aarzelen. Misschien zijn er wel onder de gasten, die hun revolver hebben meegenomen en ik weet zeker, dat meneer Treslong een uitstekend geweer heeft, waarmee hij op dolfijnen en zeearenden heeft geschoten.

— Ik zal direkt gaan en Lord Stoun-ton op de hoogte brengen, zei Green.

Hij begon de trap van de campagne af te dalen, en hij was nauwelijks beneden of uit de schaduw van de rij hutten maakte zich een gedaante los...

Er klonk een geluid als een doffe snik... de val van een zwaar lichaam... een zacht gurgelend geluid... en toen was alles weer stil.

Wilkie en Heywood hadden elkaar onwillekeurig bij de arm gegrepen en staarden elkaar met uitpuilende ogen aan.

— Wat was dat? vroeg de kapitein eindelijk op hese toon.

— Het moet Green geweest zijn, ik zag een schaduw naar de voet van de trap gaan.

— Dan moeten onmiddellijk alle lichten aan, ging Wilkie verder. God geve, dat wij hier levend uitkomen.

Hij draaide een paar handles om, waardoor hij de elektrische lampen op voor- en achterdek aan kon doen maar hij draaide vergeefs, alles bleef donker.

— De schoften hebben de hoofdkabel doorgesneden, fluisterde de kapitein sehor. Blijf aan het stuur, Heywood, ik moet naar beneden, er komt van wat

komt. Lord Stounton moet gewaar-schuwd worden, anders zouden wij alle-maal worden afgemaakt als beesten in een slachthuis.

Wilkie verliet op zijn beurt de cam-pagne en daalde voorzichtig de trap af.

Aan de voet lag een bewegingloos li-chaam, het was David Green, de eerste stuurman.

Op het helder geschrobde dek, naast zijn hoofd, was iets donkers te zien, bloed, dat uit een diepe wonde aan de hals vloeide.

Een gedaante sprong op Wilkie toe, met opgeheven vuist, waarin een breed dolkmes glinsterde.

Wilkie ontweek de stoot nog net op tijd en bracht de moordenaar een hevige slag met de rechtervuist toe, die hem deed wankelen.

Maar een tweede mui-ter kwam op Wilkie toestormen en deze keer had hij geen tijd de slag van een zware koevoet af te weren.

De ijzeren staaf trof hem op het hoofd en met een rauwe gil stortte hij voor-over.

Door deze snerpande kreet waren de gasten, die naar kooi waren gegaan, ver-schrikt wakker geworden, terwijl de gasten, die in de kleine rookzaal waren, waar zij aan het bridgen waren, ver-schrikt de handen lieten zakken, waar-in zij de kaarten vasthielden en elkaar vragend aankijkend.

Lord Stounton, die bij het spelen toe-keek, hief dodelijk geschrokken het hoofd op en stormde naar het dek.

Maar hij had de deur nog nauwelijks geopend, of er kraakte een schot, en in de volle borst getroffen, zakte de onge-lukkigige in elkaar.

De gasten renden, totaal niet begrij-pend wat er gebeurd kon zijn, allen naar het dek, sommigen als in nacht-kleding.

En nu kwamen van alle kanten de muiters aanstormen, die zich tot op dat ogenblik verscholen hadden.

Zij waren gewapend met messen en revolvers en vielen woedend op de on-gewapende en verraste gasten aan.

De strijd was kort, de ongelukkigen verdedigden zich zo goed zij konden met

alles wat hen onder de hand kwam, maar zij waren niet opgewassen tegen de troep schurken, die goed gewapend waren en blijkbaar hun plannen van te-voren nauwkeurig hadden uitgewerkt.

Nu en dan klonk een wanhopige kreet, dan viel er een lichaam en was er weer een van de opvarenden buiten gevecht ge-steld.

Montez en Spyglass, de kok, vochten als duivels en hun messen dropen van bloed, totdat de bevelende stem van Melvil schreeuwde:

— Houd op, het is genoeg.

— Maar er zijn er nog, die leven, riep Montez. Meer dan de helft leeft nog. Wil je ons dan aan de galg hel-pen?

— Daar hoef je niet bang voor te zijn, doe wat ik beveel, of het zal je berouwen. Breng de gevangenen naar het vooronder en laat hen daar bewa-ken.

Hij wendde zich tot een andere mui-ter, die zwijgend terzijde stond en ging verder:

— Gooi de lijken overboord!

— En de zwaargewonden? vroeg een ander.

— Die ook, antwoordde Melvil koel-tjes. Wij kunnen ons niet ophouden met ziekenverpleging.

— Dat is best mogelijk, maar daar doe ik niet aan mee, liet een ruwe stem zich horen. Wij hebben nu het schip en dat is voldoende.

Melvil keek langzaam om naar de man, die gesproken had, een reus van een ke-rel met rossig haar en een schippers-baardje.

— Ik geloof dat Grossby een opmer-king wil maken? vroeg hij toen met snijdende spot.

— Dat wil ik, Melvil. Wij hebben nu gevochten en daarmee is het af. 't Schip is van ons. Je wilt de gevange-nen op het onbewoonde eiland achter-laten, je weet wel waar, en daar heb ik vrede mee. Maar de gewonden kunnen meegaan, dan kunnen de gevangenen hen verplegen. Of wij kunnen hen mee-nemen naar ons eigen eiland. Misschien kunnen wij van Lord Stounton wel een goede losprijs vangen.

— Lord Stoun-ton? die heeft een kogel in zijn hart! riep Melvil schamper uit. Hij is hoogstens nog iets waard als voedsel voor de vissen.

— Je liegt, hij ademt nog! Kort en goed, ik wens niet, dat hier moordenaarswerk gedaan wordt, houd je dat voor gezegd.

Melvil keek de kring van muiters rond en daar hij op een paar gezichten instemming las met wat Grossby gezegd had, vermande hij zich, beet op zijn lippen, keek Grossby somber aan en hernam:

— Goed dan, maar het is voor jullie verantwoord, als deze sentimentaliteit ons opbreekt. Met jongejuifers kunnen wij niet werken, onthoudt dat. En nu de lijken overboord!

— Ook die van Pine, Merrybone en Hoggins? vroeg Grossby. Alweer zo iets beestachtigs. Waarom heb je die arme oude kerels laten doden, matrozen zoals wij?

— Omdat zij zelf verklaard hadden, dat zij ons zouden verraden, antwoordde Melvil kortaf. Wij hebben gedaan, wat ons goed recht was.

— Nu, ik hoop, dat deze slachting je nooit zal berouwen, gromde Grossby. Wij hadden het schip ook wel kunnen nemen, zonder dat er zoveel bloed vergoten werd.

— Geen geklets meer! riep nu Montez uit. Laten wij aan het werk gaan.

Hij gaf zelf het voorbeeld door een van de gedode passagiers naar de verschansing te sleuren en hem met behulp van een van de andere muiters overboord te gooien.

Nog drie anderen volgden, en toen

was het de beurt aan de ongelukkige matrozen, die net lafhartig in het vooronder waren neergeschoten, omdat zij hun baas trouw wilden blijven.

De overige gasten werden in 't volkslogies gesloten en een schildwacht werd voor de deur gezet.

Direkt werd er een man naar de campagne gestuurd, die het onbeheerde stuur overnam en het schip een heel andere koers gaf.

Een uur, nadat de muiterij was uitgebroken, was de rust teruggekeerd aan boord van het schip, maar het was nu een dodelijke rust.

Melvil was naar het vooronder gegaan, in iedere hand een revolver, en zel tegen de gevangenen:

— Jullie hebt mij nu als baas te beschouwen en ik zou jullie raden geen poging te doen om te ontsnappen, want het zou jullie het leven kosten. Wat er met jullie gebeurt, zult je morgen zien.

Hij keek om zich heen en riep toen ineens uit:

— Maar waar is het adellijke welpje? Waar is die jongen van Lord Stoun-ton?

— Hier is hij niet, antwoordde een toonloze stem.

— Maar waar is de jongen dan voor de duivel gebleven? riep Melvil uit.

Hij verliet het vooronder, sloot de deur weer zorgvuldig, waarna het hele schip van voor tot achter, van onder tot boven doorzocht werd.

Geen enkele schuilplaats werd overgeslagen, maar alle pogingen om de jongen terug te vinden, waren vergeefs. Hij was en bleef onvindbaar en niemand wist, wat er met hem gebeurd kon zijn.

HOOFDSTUK III.

DE BRUINVIS

Het voorwerp, dat al een paar dagen de aandacht had getrokken van de passagiers van het jacht Victoria, was inderdaad een duikboot.

Maar het was geen oorlogsschip van de Engelse marine.

Nee, het lichtgrijze, zwakglanzende ding was de tijdelijke woonplaats van John Raffles, de Grote Onbekende.

Hij, de Gentleman-Inbreker, had dit schip geconstrueerd en het zelf, met de hulp van zijn trouwe chauffeur Henderson gebouwd op een eenzaam eiland, waar hij met een onuitputtelijk geduld alle onderdelen heen had vervoerd, die door minstens tien verschillende fabrieken in alle delen van de wereld waren vervaardigd.

Hij had zijn duikboot de « Bruinvis » gedoopt en als geen ander vaartuig verdiende zij deze naam, want zij was even snel en even sierlijk als deze vis.

Het vaartuig was nauwelijks twintig meter lang en waar dit het breedst was, juist in het midden, mat het iets meer dan twee meter.

Maar deze sigaarvorm gaf het juist een zeer grote snelheid.

Het werd aangedreven door electromotoren, die het geheim waren van John Raffles en die het onder water een snelheid van zevenentwintig knopen, maar aan de oppervlakte een vaart van ruim vijfenveertig gaf.

Door haar kleine afmetingen was de Bruinvis in staat een schuilplaats te

zoeken in de kleinste krekens en inhammen en zij had genoeg aan een halve vadem water, om volkomen onzichtbaar te zijn.

Dit was het schip, dat nu John Raffles, zijn trouwe, onafscheidelijke vriend Charles Brand en zijn chauffeur Henderson over de Indische Oceaan naar huis had moeten brengen.

De drie mannen waren juist teruggekeerd van een tocht naar een van de eilanden, waar Raffles een gedeelte bewaarde van de schatten, die hij bij verschillende gelegenheden had gestolen bij rijke, gewetenloze mensen.

Maar de terugreis was vertraagd door de ontmoeting met de Victoria, daar het jacht erg de aandacht van Raffles had getrokken.

Hij was een paar dagen in de onmiddellijke nabijheid gebleven, daar hij wilde zien wat de bestemming was van het jacht.

Maar noodgedwongen was hij boven water gekomen; dat de opvarenden van de Victoria de Bruinvis hadden kunnen zien, was alleen toe te schrijven aan een klein machinedefect, waardoor de pomp, die het water in de tanks moest binnenlaten, niet meer normaal werkte.

Dit defect was echter gauw hersteld en 's avonds kon de boot weer duiken.

Het was ongeveer acht uur en Raffles en Brand zaten op het lage dek van de Bruinvis.

Maar al werden zij zelf niet gezien,

zij konden anderen waarnemen.

Op een mijl afstand was een rij rossige lichtjes zichtbaar; dat was het licht, dat uit de patrijspoorten straalde van het jacht, dat Raffles nu al enige dagen volgde.

— De « Victoria » stevent nog altijd in noordelijke richting, zei Brand, die de blik op de lichten gevestigd hield.

— Ik vermoed, dat het naar Rangoon koers zet, en als wij werkelijk plannen met dat jacht hebben, dan zullen wij een beetje voort moeten maken; overmorgen zijn wij in het gezicht van de kust, en dan zal het moeilijk gaan die rijkaards daarginds aan te klampen. Trouwens, ik geef toe, dat het onder alle omstandigheden een lastige karwei blijft. Het jacht is niet klein. Er zullen zich zeker wel een dozijn koppen bemanning aan boord bevinden, om van de passagiers niet te spreken.

— Ik gaf er iets voor, als ik wist van wie dat vaartuig is, zei Brand.

— De eigenaar moet wel heel rijk zijn, zei Raffles. Ik schat de inhoud op duizend ton, misschien iets minder. Natuurlijk is het een pleziervaartuig.

Juist gingen verscheidene lichten aan boord van het jacht uit.

Het viel nu al moeilijker, het te volgen met de blik.

Maar nu smet Raffles zijn sigaret met een bruuske beweging weg en riep uit:

— Luister eens, Charles, ik geloof, dat ik de achtervolging maar opgeef. Over een paar uren is dat schip in een druk bevaren vaarwater, hulp is snel genoeg gehaald en ik wil mij niet opnieuw in een wespennest steken. Misschien laat ons de pomp weer in de steek, die maar provisorisch gerepareerd kon worden, en als mijn duikboot niet kan duiken, dan wordt zij aan de oppervlakte al te gauw gezien, door vliegers bijvoorbeeld.

— Wij gaan dus maar liever rechtstreeks naar Engeland terug? vroeg Brand.

— Ja, vind je dat niet goed?

— Ik vind het voortreffelijk.

— Dan zal ik James de nodige opdracht geven.

Raffles boog zich over de opening in het dek, waar het begin van een smalle stalen trap zichtbaar was, en riep naar omlaag:

— Wijzig de koers, James! Wij keren terug! Vaar door het Tien-Graden-Kanaal.

— All right, mylord! riep Henderson terug.

Hij draaide het roer direkt om en de duikboot trok als het ware een lichtende voor door de miriaden infusorien, die het lichten der zee veroorzaken.

Een ogenblik later had de boot de steven naar de ingang van het kanaal gericht, dat zijn naam ontleent aan de Tiende Graad, die er juist doorheen loopt.

Langzamerhand werden de lichten van het jacht moeilijker zichtbaar en tenslotte was er niets meer van de « Victoria » te zien.

— Een avontuur, dat geen gevolgen had, riep Charles Brand uit. Dat schip zullen wij wel nooit terug zien.

Maar daar vergiste Charles Brand zich in.

Er was ongeveer een kwartier verlopen, en net wilden de beide vrienden zich klaar maken in het binnenste van de duikboot af te dalen, om op hun beurt naar bed te gaan, toen een klagende, doordringende kreet over de golven klonk.

— Wat was dat? vroeg Brand zacht. Het klonk als een doodscreet van een mens. Ik zou wel eens willen weten...

Maar plotseling viel hij zichzelf in de rede en schreeuwde, terwijl hij met uitgestrekte arm naar de golven wees:

— Daar! Een drenkeling! Kijk, hoe hij tegen de golven worstelt. Hij zal verdrinken.

Maar Raffles had al bliksemsnel zijn bovenkleren uitgedaan.

Ook hij had de drenkeling gezien, die wanhopig voor zijn leven vocht.

Met een koene sprong was hij overboord en zwom hij met krachtige slagen naar het spartelende lichaam.

Charles Brand zonder een blik van de drenkeling af te wenden, riep intussen zijn bevelen naar de machinekamer.

— Volle kracht, achteruit, James. Er

is een drenkeling in zicht. Mylord is overboord gesprongen om hem te redden. Houdt voorzichtig stuurboord aan. Zo is het goed, langzaam. Nog een streek naar stuurboord, stop.

De boot lag stil en deinde met de golven op en neer.

Raffles had nu de drenkeling bereikt en greep hem net toen diens krachten hem begaven, en hij naar de dipete dreigde te zinken.

Raffles draaide zich op de rug, nam het hoofd van de drenkeling tussen de beide handen en zwom zo naar de duikboot terug, alleen met zijn benen zwemmend.

Enige minuten later reikte hij de drenkeling aan Charles Brand toe, die zich plat voorover op het dek had laten vallen, dat nauwelijks een decimeter boven de oppervlakte van de zee uitstak.

— Een kind, riep Brand verbaasd.

— Ja, een jongen, zei Raffles, terwijl hij zich op het lage dek hees. Draag hem snel naar beneden, kleed hem uit, wrijf zijn lichaam stevig met warme doeken, en trek hem droge kleren aan.

Brand nam de bewusteloze jongen in zijn armen en droeg hem voorzichtig de stalen ladder af, waarna hij hem naar de voorste kajuit bracht, en hem dadelijk begon uit te kleden, om door wrijven de lichaamswarmte op te voeren.

Raffles had zich tot Henderson gewend en zei tot hem:

— Wij veranderen weer van plan, James. Ga dadelijk dat jacht weer na. De jongen moet over boord zijn gevallen, zonder dat iemand het gemerkt heeft. Hij hoorde beslist tot de passagiers van de « Victoria ».

En daarop verdween hij in zijn eigen hut, om droge kleren aan te trekken.

Tien minuten later kwam hij de grote hut in de voorpiek van de duikboot binnen.

Juist had de jongen zijn ogen opgeslagen en keek verward om zich heen.

Toen vestigde hij zijn blikken op Brand die over hem heen gebogen stond en zijn naakte lichaam stevig wreef. Direct stelde hij de vraag, die bijna iedereen stelt:

— Waar ben ik hier?

— Bij vrienden, kerel, antwoordde Brand. Voel je je al wat beter?

— O ja, mijnheer. Ik dank u wel, dat u mij uit het water hebt gehaald.

— Je moet mij niet bedanken, maar deze heer hier. Hij is in zee gesprongen, toen je op het punt stond te verdrinken en heeft je gered.

De jongen tilde niet zonder moeite zijn arm op en wilde Raffles een hand geven.

Er klonk dankbaarheid in zijn stem toen hij zei:

— Ik dank u, mijnheer. En mag ik u nu wat vragen?

— Vraag maar, jongen, antwoordde Raffles.

— Ik ben hier natuurlijk aan boord van een schip, zou u, als het niet te veel moeite is, mij niet direkt weer aan boord van de « Victoria » willen terug brengen? Mijn vader zal vreselijk ongerust zijn.

— Wie is je vader? vroeg Raffles.

— Lord Henry Stounton, mijnheer. Ik ben Richard, zijn enige zoon.

— Je vader is dus de eigenaar van het jacht?

— Ja, hij zal vreselijk ongerust zijn, dat kunt u wel begrijpen.

— Nu, dat zal niet lang duren, hoor, zei Raffles vriendelijk. Ik heb de stuurman al opdracht gegeven, dadelijk weer koers te zetten naar het jacht.

De knaap sloot de ogen en zuchtte opgelucht.

Zwijgend bleven de beide vrienden naast de bank zitten, de blik gevestigd op het gezicht van de kleine jongen.

Een half uur ging voorbij.

Toen werd de jongen ineens wakker en zijn eerste vraag was:

— Zijn wij er nog niet, mijnheer?

— Nog niet, Richard, antwoordde Raffles. Maar het kan nu niet lang meer duren. Vertel mij eens hoe het toch is gekomen, dat je overboord bent gevallen?

— Ik ben niet overboord gevallen, mijnheer. Ze hebben mij in zee gegooit.

Raffles en Brand gaven tegelijkertijd een kreet van ongeloof en keken elkaar verstomd aan.

Zou het mogelijk zijn, dat de jongen nog wat in de war is?

De jongen scheen op hun gezicht te lezen wat er in hen omging, want hij stak beide armen naar hen uit en riep:

— Ik zeg u, dat het zo is, mijnheer! Ik herinner mij alles heel duidelijk!

— Vertel het ons dan eens, drong Raffles aan.

— Ik keek naar de lichten van de zee, zo prachtig was het. Eigenlijk had ik al in bed moeten liggen, maar ik had mij uit de voeten gemaakt, begrijpt u? Ze konden mij niet vinden, ik stond achter een van de reddingsboten. Toen hoorde ik ineens sluipende stappen achter mij. Ik keek om, maar het was te laat om te zien wie het was. Ik werd opgetild, en voor ik nog had kunnen schreeuwen lag ik in zee. Ik ging dus kopje onder en toen ik weer boven kwam, was het jacht al ver weg. Wij voeren bijzonder snel, ik weet niet waarom.

— Dat gaat boven mijn petje, mompelde Raffles. Welke duivel kon het voorzien hebben op het leven van een kind?

Hij wendde zich weer tot Richard en vroeg:

— Zeg mij eens, wie er zoal aan boord waren behalve je vader en jijzelf.

— O, allemaal saaie mensen, mijnheer. Oude heren en die hadden het maar altijd over politiek en zo. Frederic was de jongste, maar die mag mij niet erg.

— Wie is die Frederic?

— Frederic Treslong, mijn neef.

— Ik mag een staart krijgen, als ik er iets van begrijp, fluisterde Brand. Een moordaanslag op een jongen, nog bijna een kind.

Richard had nogmaals om zich heen gekeken en vroeg nu:

— Zijn wij er nu nog niet, mijnheer? Is de «Victoria» nog niet in zicht?

— Nee, Richard, en dat verwondert mij wel een beetje. Het jacht ging toch zeker naar een haven van Thailand of Birma?

— Ja, mijnheer, naar Rangoon.

— Dan begrijp ik niet, dat wij het al

niet lang hebben ingehaald, riep Brand uit.

— Ik zal eens gaan kijken! mompelde Raffles.

Hij beklom de smalle ladder en stapte het dek op.

Hij leunde over de stalen reling en tuurde ingespannen in de verte, met de nachtkijker voor de ogen.

Maar zover het oog reikte was er geen spoor van een schip te ontdekken.

Heel in de verte, in het noordoosten, zag Raffles een lange rij lichtjes van een grote pakketboot, en dat was alles.

Nee, toch niet. Op de golven dreef iets, dat dichterbij kwam, een menselijk lichaam, dat op en neer deinde met de steeds hoger steigende golven...

— Draai eens wat bij, en minder vaart, James! riep Raffles naar beneden. Bakboord voor!

Het bevel werd gehoorzaamd en de duikboot minderde vaart.

Raffles boog zich over de verschan-sing, en keek naar het lichaam, dat daar dreef.

Het was het lijk van een matroos, een oude man al, met een dichte, grijze baard.

En op de blauwe trui, die zijn brede borst nog omspande, zag Raffles duidelijk een grote witte «V» geborduurd...

— Wat heeft dat te betekenen? riep hij uit.

Hij rende naar het mangat en riep:

— Stoppen, James en geef mij eens een bootshaak.

Een ogenblik later lag de boot stil en een bootshaak kwam door het mangat naar boven.

Raffles greep het voorwerp en haalde het lijk langs zij.

Niet zonder moeite trok hij het op het lage dek en riep toen weer naar omlaag:

— Geef aan mijnheer Brand door en dat hij dadelijk met de kleine jongen aan dek moet komen.

Henderson gaf het door en even later stonden Richard en Brand op het dek.

De knaap was erg verbaasd, nu het bleek, dat hij zich aan boord van een duikboot bevond, maar plotseling kreeg hij het lijk in het oog, waarvan het ge-

zicht spookachtig verlicht werd door de heldere stralen van de maan.

— Merrybone! riep hij, terwijl hij naast het lichaam op de knieën zakte. Mijn goede, oude Merrybone. Is hij dood, mijnheer?

— Ja, Richard! antwoordde Raffles ernstig. Hij is vermoord. Kijk maar, in zijn voorhoofd is het gat van een kogel te zien. En hij is niet de enige... Kijk daar eens, en daar, nog meer lijken, en niet alleen van matrozen.

Raffles had met uitgestrekte arm op de golven gewezen, waar niet ver van elkaar vier, vijf dode lichamen rond dreven, een speelbal van de golven.

Richard had zich sidderend tegen Raffles aangedrukt en herhaalde op hese, angstige toon:

— Hoe kan dat, hoe kan dat, hoe kan dat?...

Toen schreeuwde hij plotseling uit:

— En mijn vader? Waar is mijn vader? Wat is er toch gebeurd met het jacht?

— Iets heel ernstigs, ben ik bang voor, Richard! antwoordde Raffles. Maar ga nu dadelijk weer naar beneden. De wind steekt op. Ik beloof je, dat ik hier niet vandaan zal gaan voordat ik de zee hier heb afgezocht. Dadelijk kom ik je vertellen, of ons onderzoek resultaat heeft gehad.

Met zachte dwang leidde Brand de snikkende knaap weer naar de voorste hut, waar hij hem op de bank neerlegde.

Daarna ging hij dadelijk weer naar het dek, waar hij Raffles met gekruiste armen vond staan voor een tweede lijk, dat hij net aan boord had getrokken.

— Wat kan er toch gebeurd zijn aan boord van de Victoria? riep Brand uit.

— Ik weet het niet, maar als het niet te gek klonk, zou ik denken aan muiterij. Deze man, zeker tot de hoogste standen behorend, naar zijn kleren te oordelen, is met een messteek van het leven beroofd, voor men hem in de golven smet. En men heeft hem eerst al zijn sieraden afgenomen, want hij heeft geen ringen, geen horloge, niets van die aard. Zelfs zijn manchetknopen zijn uit zijn overhemd genomen.

Hoofdschuddend lieten Raffles en Brand de lijken van de beide mannen weer in de golven glijden.

En van dat ogenblik af begon de « Bruinvis » in alle richtingen over de zee te kruisen, maar zij vond geen spoor van de Victoria terug. Waarschijnlijk voer het schip met gedoofde lichten.

En plotseling begon de storm zo hevig op te steken, werden de golven zo hoog, dat de Bruinvis wel genoodzaakt was, tot op een veilige diepte te duiken.

HOOFDSTUK IV.

DE JACHT OP DE « VICTORIA »

De storm duurde een volle dag en bereikte een ongewone kracht.

Zodra de weersgesteldheid hem toestond weer boven te komen, liet Raffles de duikboot, die al die tijd op een diepte van vijftien meter had gevaren en daar totaal niets van de hevige storm had bemerkt, daar het water er even stil was als in een vijver, weer stijgen.

De radio aan boord van de Bruinvis werd in orde gemaakt en Raffles begon dadelijk naar alle kustplaatsen bericht te zenden van wat hij ontdekt had, de vondst van de lijken, de verdwijning van de Victoria en zijn vermoedens betreffende de muiterij aan boord.

Maar hij had bijzondere redenen om over de redding van de jonge Richard Stounton niet te reppen.

Natuurlijk was men op de radiostations langs de kusten van Birma en Thailand nieuwsgierig om te weten wie het bericht had afgezonden, maar daarover liet Raffles zich wijselijk niet uit.

Men begreep echter gauw, dat hier geen sprake was van een grap, want inderdaad was de Victoria al over tijd en men maakte zich te Rangoon ongerust over het uitblijven van het vaartuig.

Daarom werden direkt alle maatregelen genomen om het jacht op te sporen.

Zo werden er dadelijk naar alle richtingen telegrammen verstuurd en een paar politieboden waagden zich heel ver van de kust, tot dicht bij de plek, die

de geheimzinnige melder had opgegeven als het punt waar het drama zich moest hebben afgespeeld.

Geen spoor echter van de Victoria.

Wel viste men nog een drietal lijken op, één van een matroos, die spoedig werd geïdentificeerd, daar hij zijn naam voluit op zijn onderarm had laten tatoueren en twee van passagiers, waarvan er één in pyjama was.

Maar hoe men ook zocht, van het jacht zelf was geen spoor te vinden.

Toen opperde men de veronderstelling dat het jacht misschien vergaan was in de hevige storm, ofschoon men niet dan met tegenzin deze mogelijkheid als waarschijnlijk beschouwde.

Bovendien verklaarde dat nog niet de verwondingen van de aangespoelde drenkelingen, zodat men ten slotte wel moest aannemen, dat zich aan boord van de « Victoria » een drama had afgespeeld. Een paar leden van de bemanning hadden gemuit, de trouw gebleven bemanning en de verdere opvarenden vermoord en zich meester gemaakt van het jacht, waarmee zij een goed heenkomen hadden gezocht.

Want de muiters zouden hier natuurlijk de weg wel weten op zee en dus hadden zij naar een van de talrijke eilanden van de Andamangroep of naar de Nicobaren koers kunnen zetten, om in één van de vele goede ankerplaatsen daar een veilige schuilplaats te zoeken.

De politie in Rangoon was er wanho-

pig onder, want zij begreep wel, dat zij tot iedere prijs deze misdaad moest ophelderen en de schuldigen voor het gerecht moest brengen.

Raffles nam op zijn beurt ijverig deel aan de jacht op de muiters.

Hij voer zoveel mogelijk aan de oppervlakte, om een zo groot mogelijke snelheid te kunnen ontwikkelen en dook alleen voor korte tijd onder, wanneer er een schip zo dicht naderde, dat hij gevaar liep met een kijker te worden opgemerkt.

Op de derde dag om ongeveer twee uur in de middag nam Raffles Richard, die volkomen hersteld was, mee naar het lage dek, toen de boot aan de oppervlakte voer en zei:

— Luister eens, Richard. Ik ben bang, dat wij het jacht van je vader hier in deze wateren niet terug zullen vinden.

— Maar mijnheer, het kan toch niet ver weg zijn, riep de ongelukkige jongen uit, terwijl de tranen hem in de ogen sprongen.

— Ik ben juist van oordeel, dat het al heel ver weg is, misschien wel buiten ons bereik. Het jacht kan gedurende de storm een toevlucht hebben gezocht in een baai van de Andamaneilanden en daarna kan het koers hebben gezet naar een van de honderden eilanden, die bijna allemaal onbewoond zijn en die helemaal buiten de gewone scheepvaart-route liggen.

— Maar mijnheer, waarom zoekt men dan al die eilanden niet af? riep Richard Stounton uit.

— Dat is niet zo gemakkelijk als het wel lijkt, Richard, zei Raffles hoofdschuddend. Die eilanden, voor een groot deel koraaleilanden, zijn door verraderlijke klippen omgeven en moeilijk te naderen, voor wie deze wateren niet heel goed kent. Maar toch, ik zal mijn best doen; waarin de politie van Rangoon misschien niet slaagt, lijkt mij, misschien wel, want mijn schip is veel kleiner, heeft veel minder diepgang en kan zelfs onder water alle klippen ontwijken.

— O, mijnheer, als u dat zou willen doen, riep de jongen uit, terwijl hij met een kinderlijk gebaar de hand van

Raffles greep, en met tranen in de ogen naar hem opzag.

— Maar, Richard, geloof je dan werkelijk, heb je nog enige hoop, dat je vader nog in leven is? Denk je, dat de muiters hem gespaard zullen hebben?

— Als ik het niet geloofde, mijnheer, zou ik over boord springen, riep de knaap op hartstochtelijke toon. Mijn vader was sterk en knap. Hij kan hen wel ontvlucht zijn?

Raffles beet zich op de lippen en wendde zich af, om de twijfel te verbergen, die op zijn gezicht te lezen was. Het viel hem zwaar, de arme jongen iedere hoop te ontnemen, en toch, welke kans bestond er nog, dat Lord Henry Stounton er het leven had afgebracht? Waarom zouden de bandieten juist hem, de eigenaar van het jacht, hebben laten leven?

Nee, voor hem was er geen twijfel meer, of Lord Stounton was, net als de anderen dood.

Weliswaar had men zijn lijk niet teruggevonden, maar datzelfde gold voor het merendeel van de passagiers en 't was heel goed mogelijk, dat zij waren verslonden door de haaien, waarvan het in deze wateren letterlijk weemt.

Raffles had zijn hand op de schouder van de jongen gelegd en vervolgde nu:

— In ieder geval beloof ik je, dat wij naar de « Victoria » zullen blijven zoeken. Erg ver kan het jacht zich in geen geval gewaagd hebben, want het is niet gebouwd voor tochten over de oceaan.

Hij staarde even in gedachten over de golven en begon toen opnieuw:

— Geloof je, Richard, dat jij het eerste slachtoffer bent geweest van de muiters en dat het een van de matrozen is geweest, die je overboord heeft geworpen?

— Maar wie zou het anders geweest kunnen zijn, mijnheer? riep Richard verbaasd uit.

— Ja, wie anders? herhaalde Raffles hoofdknikkend.

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Vertel mij eens, je bent de enige erfgenaam van de titel en het fortuin

van je vader, nietwaar?

— Ja mijnheer, antwoordde de knaap.

— Wie zou die erfenis krijgen, als jij stierf?

Daar had de jonge lord zeker nog nooit over nagedacht, want hij keek een beetje bedremmeld voor zich en antwoordde:

— Ik weet het niet precies, mijnheer, eigenlijk heb ik daar nooit aan gedacht. Maar nu ik het mij herinner, ik geloof, dat het Frederic Treslong, mijn neef, moet zijn. Ja, nu weet ik het bijna zeker, hij sprak wel eens met mijn vader over die zaken.

— Zo, zo, zei Raffles kortaf. Frederic Treslong, zou hij bij de slachtoffers zijn? Of zou hij zelf misschien... Maar nee, dat is te afschuwelijk om waar te zijn.

Hij sloeg zijn arm om de schouders van de jongen en bracht hem weer naar het binnenste van het schip.

De Bruinvis had in de hoogste mate de belangstelling van de jongen gaande gemaakt, en Henderson, met wie hij dikke maatjes was geworden, had er het grootste plezier in, alle onderdelen aan de handige jongen te verklaren, met hun nut en hun werking uit te leggen.

Maar ondanks alles bleef er altijd een droefgeestig waas op het gezicht van de jongen.

Op de vierde dag richtte Raffles de steven van de Bruinvis naar Rangoon.

Hij wilde proberen daar enig bericht te krijgen, over het lot van de « Victoria ».

De tocht duurde drie volle dagen en op de avond van de derde dag voer Raffles een kreek binnen, ongeveer drie mijl ten noorden van Rangoon, waar hij een voortreffelijke ankerplaats wist, op een plek, waar hij niet bang hoefde te zijn, te worden bespied.

Hij liet de Bruinvis zo ver stijgen, dat het dek enige centimeters boven het water uitstak, een soort brug werd van het dek naar de zandige kust gelegd, die op vijf meter afstand lag en Raffles ging aan land.

Hij moest hier wel goed de weg weten, want het was volkomen donker en

een gebaande weg vond men hier niet.

Dadelijk werd de brug weer ingehaald, maar de boot bleef aan de oppervlakte, klaar om dadelijk te duiken, als het nodig mocht zijn en met het stalen luik tot op een paar duim na gesloten.

Raffles bleef bijna vier uren weg en het was één uur, toen de zachte kreet van een bosuil Brand en Henderson waarschuwde, dat hij terug was.

Brand schoof het luik voorzichtig open, stak het hoofd door de opening en keek in de richting van de kust.

Daar flikkerde snel achter elkaar het licht van een kleine zaklantaarn; het was Raffles, die het afgesproken sein gaf.

De loopbrug werd weer uitgelegd, of liever uitgeschoven, precies zoals men het met een brandweerladder doet, en Raffles kon droogvoets weer aan boord van zijn vaartui komen.

Terwijl Henderson de brug terug draaide, klom Raffles snel de stalen ladder af en de beide vrienden gingen naar de voorste kajuit, waar de kleine Richard rustig sliep op de bank, die als een voortreffelijk bed was opgemaakt.

— En? vroeg Charles Brand fluisterend. Is er iets nieuws bekend?

— Van de Victoria zelf niet; het jacht is en blijft zoek, ondanks alle nasporing, maar van een aantal opvarenden is bericht ontvangen.

— Wat zeg je daar? vroeg Brand. Zij zijn dus niet allemaal gedood?

— Nee, Charles, wonderlijk genoeg niet. De muiters hebben de overlevenden, zodra zij in het bezit waren van het jacht, naar een onbewoond eiland van de Andamangroep overgebracht, om de handen vrij te krijgen. Louter bij toeval passeerde daar een paar dagen geleden een pakketboot, die door de hevige storm ver uit de koers was geslagen, en de passagiers van de « Victoria » wisten de aandacht te trekken, door een groot vuur aan te leggen, waarvan de rook op mijlen afstand zichtbaar was, en met hun zakdoeken te zwaaien.

— En is Lord Stoun-ton bij de geredden?

— Nee, Charles, hij is er niet bij.

Een smartelijke snik deed hen ver-

schrikt ophouden en omkijken.

Richard, wakker geworden, zat recht overeind en staarde Raffles met een bleek gezicht aan.

Hij had zijn kleine handen gevouwen en riep nu uit:

— Vader, lieve vader!

Daarop liet hij zich achterover vallen en verborg snikkend zijn gezicht in de kussens.

Raffles liep snel naar hem toe en streelde hem over de donkere lokken.

— Je moet nog niet alle hoop laten varen, Richard, zei hij op liefkozende toon, ofschoon hij zelf nu bijna zeker was, dat Lord Stounton niet meer in leven was. Ik beloof je, dat ik mijn plannen niet opgeef en dat wij nog vannacht weer zee kiezen, om ons onderzoek voort te zetten.

De koele hand op zijn voorhoofd scheen de knaap tot bedaren te brengen en langzamerhand werd het snikken minder.

Toen de knaap weer rustig sliep, verlieten Raffles en Brand de kajuit en gingen naar de machinekamer.

Daar was Henderson bezig met het nalopen van de machine, gewapend met een grote poetsdoek en een oliekan.

— Maak alles klaar, James, wij kie-

zen dadelijk weer zee.

— Het was dus muiten? vroeg Brand die erg onder de indruk was van het bericht, dat Raffles had gebracht.

— Ja, de schurken, onder bevel van een zekere Melvil, hebben drie matrozen vermoord, van wie ze bang waren, dat ze lord Stounton trouw zouden blijven. Ze hebben daarna de passagiers verraderlijk overvallen en er vier of vijf van gedood. De anderen zijn gevangen genomen en op een onbewoond eiland aan wal gezet. Dat moet door toedoen van een zekere Grossby gekomen zijn, een boef met een nobel hart dus, als wij het zo mogen uitdrukken, en die ook tot de equipage behoorde.

— Maar vertelden zij dan niets over Lord Stounton?

— De meningen omtrent hem lopen uiteen; sommigen zeggen, dat de eigenaar van het jacht zwaargewond over boord werd geworpen, anderen weer, dat de muiters hem op slag hebben gedood, door een schot in het hoofd. Maar hoe het ook zij, ik wil mijn belofte aan de jonge Lord Stounton houden, wij kiezen dadelijk weer zee en wij zullen één voor één alle onbewoonde eilandjes van de Nicobaren en van de Andamangroep afzoeken.

HOOFDSTUK V.

HET EILAND VAN DE ZEEROVERS

Op honderd mijlen afstand ongeveer van het meest westelijke bewoonde eiland van de Grote Andamans ligt een kleine groep eilanden boven de golven van de Indische Oceaen, die nog erg weinig bezocht zijn en waarvan de meesten zeker in geen eeuw door de voet van een mens betreden zijn.

Het zijn over het algemeen koraaleilanden, met grillig gevormde inhammen, 'n hele onregelmatige kustlijn én voor een deel met enorme bossen begroeid.

Wie op de ochtend van de nacht, volgend op het vertrek van Raffles uit Rangoon, langs het grootste van deze eilanden gevaren zou zijn, zou daar een ijle rook hebben kunnen zien opstijgen van achter een van de lage heuvels, die een prachtig gevormde baai afsloten.

Deze rook was afkomstig van een vuur, waar een dertigtal mannen omheen lagen, die zich te goed deden aan een gebraden speenvarken, dat de kok Spyglass boven het vuur had geroosterd.

Van deze dertig mannen hoorden er negen tot de voormalige bemanning van de Victoria.

Daar zaten Melvil, Chaloup, Spyglass, Montez, Grossby en de anderen.

In hun gordel stak een breed jachtmes in een leren schede en op de rechterheup droegen zij de revolvertas.

Bovendien waren de meeste van hen gewapend met een voortreffelijk geweer, dat nu naast hen in het korte gras lag.

Dicht bij de zoom van het bos stonden een viertal ruwgebouwde blokhuisen.

Het was duidelijk te zien, dat deze alleen gebruikt werden om de mannen een tijdelijk onderdak te verschaffen.

— Nu, als dit geen goed leventje is, dan weet ik het niet! riep Montez uit, terwijl hij een veldfles met brandewijn aan de mond bracht en er een lange teug uit nam.

— Ik mag lijden, dat het zo blijft, bromde Spyglass. Had men maar naar mij geluisterd, dan zou er niemand van de opvarenden van de Victoria in leven zijn gebleven. Ik zeg altijd maar, de doden vertellen niets na.

— Op dat eiland zitten zij best, liet Grossby zich horen. Zij zullen er niet zo gemakkelijk afkomen en al gebeurt dat wel, wat dan nog? Zij weten toch niet waar wij zijn. Ik zie niet in, waarom wij nog meer bloed zouden moeten vergieten.

— Spyglass heeft misschien wel gelijk, zei Melvil. Misschien hadden wij beter gedaan, als wij het hele zoodje maar hadden opgeruimd.

— Er is één ding, wat ik niet begriip, Melvil, liet nu Chaloup zich horen, en dat is, waarom je Stounton, gewond en wel, hebt meegesjouwd.

— Dat begrijpt jij niet, Chaloup, zei Melvil medelijdend. Die man is levend heel wat meer waard dan dood. Maar, zij moesten een hoog losgeld voor hem

betalen, een heel hoog losgeld, anders gaat hij eraan.

— En wie zal dat losgeld moeten betalen, vroeg Grossby met een schuinse blik naar Melvil.

— Wel, wie anders dan zijn familie? riep de kerel uit.

— Weet je dan zo zeker, dat hij die nog heeft? zei Montez. Die jongen van hem is toch dood!

— Ja, dat moet wel, en ik had er heel wat pink voor over als ik wist, wat er met de jongen gebeurd is, hernam Melvil.

— Hij is misschien in zijn angst overboord gesprongen, meende Chaloup schouderophalend.

— Ja, zo zal het wel zijn, bromde Grossby in zijn rode baard. Zo zal het bepaald wel gegaan zijn.

Hij stond op, greep zijn geweer en vervolgde:

— Ik ga eens een kijkje nemen in het bos, misschien valt er wat te schieten.

— Je kon wel eerst een toestemming vragen! zei Melvil grimmig. Je springt wel wat al te veel uit de band, Grossby!

— Dan vraag ik alleronderdanigst permissie aan mijnheer Melvil, zei Grossby spottend, terwijl hij met een diepe buiging zijn pet afnam.

Toen Grossby een van de blokhuisen passeerde, klonk daaruit plotseling woevend hondengeblaf.

— Dat is het lievelingetje van Stounton! riep Spyglass grinnikend uit. Wij hadden het mormel dadelijk de hersens moeten inslaan.

— Niet zo haastig, vriend Spyglass! zei Melvil. Wij kunnen de hond, als wij hier op het eiland zijn, later heel goed zelf gebruiken, als wij voor ons levensonderhoud moeten jagen. Hoe staat het nu met het schip, Montez? vroeg Melvil aan de Spanjaard. Er moet wat haast mee gemaakt worden, en ik heb aan jou opgedragen om voor de gedaanteverwisseling te zorgen.

— Wij zijn al halfweg, Melvil, en over een dag of vijf is alles klaar. De kleine snelvuurkanonnen zijn al aan boord gebracht, en laten u de rijke eigenaars van jachten oppassen.

De maaltijd was klaar en allen maak-

ten zich klaar, naar de inham te gaan, waarvan het begin juist zichtbaar was van de plek waar zij lagen.

Een paar bandieten bleven achter om Lord Stounton te bewaken, ofschoon deze nog altijd op zijn bed lag en nauwelijks koortsvrij was.

Niemand was bij hem dan zijn trouwerse terrier, Bliss, die geen ogenblik van zijn zijde was geweken en van het jacht in zee was gesprongen, toen de reddingsboot met de gewonde eigenaar van het jacht koers zette naar het eiland.

Het trouwe dier was de boot nagezwommen, had zich, door zijn instinct gedreven, buiten het bereik van de bandieten gehouden en was 's avonds naar het blokhuis geslopen, waar men zijn baas had binnengebracht.

Hij had de tanden laten zien aan iedereen die binnen wilde komen en brommend hadden de schurken de aftocht geblazen, bang voor de scherpe tanden van de hond.

De bandieten waren nu naar de inham geslenterd en daar, op een kabellengte van de kust lag de Victoria voor anker.

Maar hoe was het vaartuig veranderd.

De witte kleur was al voor de helft verdwenen en bedekt met een laag donkerbruine verf, van de hoge schoorsteen was een groot stuk afgenomen en de grote mast, zowel als de fokkemast waren vlak boven het dek afgezaagd.

De vergulde letters van de naam van het vaartuig waren weg en met witte letters stond nu op de boeg te lezen: « King Dick ».

Er waren heel veel schepen van deze naam en het zou niet zo gemakkelijk zijn in dit vaartuig de voormalige Victoria te herkennen.

In het kamp was nu alles rustig.

Twee zeerovers, het geweer over de schouder, liepen langzaam, hardop met elkaar pratend voor het blokhuis op en neer, waar Lord Stounton gevangen zat.

Deze lag uitgestrekt op een soort brits, ruw van oude planken in elkaar getimmerd.

Elindelijk sloeg Lord Stounton de ogen op en keek om zich heen.

Hij wreef met de hand over het voorhoofd en richtte zich een stukje op.

Van de plek waar hij lag, kon hij de laagvlakte zien, die zich voor het blokhuis uitstrekte, door de vierkante opening in de wand, die als raam diende en die 's nachts met een luik kon worden gesloten.

En op geregelde tijden kwamen daar de beide bewakers voorbij, met het geweer losjes over de schouder, en die nu en dan naar het blokhuis keken.

En langzamerhand kwam de herinnering aan wat er gebeurd was in de hersens van de gewonde terug.

Hij zag weer het dek van zijn jacht, waar op die noodlottige avond het vreselijke gevecht met de muiters plaats had, tot hij gewond en bewusteloos neerviel.

Wat er daarna met hem gebeurd was, kon hij zich echter niet herinneren, maar hij begreep het maar al te goed.

Men had hem naar een plek gebracht, alleen bekend bij de zeerovers en wie weet wat men met hem doen wilde.

Toch begreep Lord Stoun-ton dat hij geen onmiddellijk gevaar liep, want anders had men hem wel direkt gedood.

Toen viel zijn blik op de hond.

Hij lokte het beest met een paar vriendelijke woorden en met een onderdrukt gejank van blijdschap kwam het dier kwispelstaartend dichterbij en wreef zijn ruige kop tegen de hand van zijn baas.

En direkt kwam het denkbeeld bij hem op, dat bij iedere gevangene al het andere overheerst, het denkbeeld van ontvluchten.

Hij voelde echter wel, dat hem dit nu nog onmogelijk zou zijn, want hij was veel te zwak en hij zou zeker na een paar kilometers te hebben gelopen, weer instorten.

Hij zou dus moeten huichelen en zich zo ziek mogelijk houden.

Hij voelde, dat hij honger had, maar hij kon nergens iets eetbaars ontdekken onder het bereik van zijn hand.

Maar toen viel zijn oog op een plank, waarop een aantal blikjes levensmiddelen, een stuk vlees op een schaal, een tros bananen en nog andere eetwaren stonden.

Een enkel op zachte toon gefluisterd woord was voor Bliss voldoende om te begrijpen, wat zijn baas wilde.

Met één sprong was hij boven op de plank, met een tweede was hij weer op de vloer, maar nu met een stuk gebraden vlees tussen de tanden.

Lord Stoun-ton at wat van het vlees, waarbij hij alleen zijn handen kon gebruiken, gaf de hond zijn portie en toen bracht het schrandere dier op zijn bevel het grote stuk vlees, dat zeker tien pond of meer woog, weer terug op zijn plaats.

En daarop ging Lord Stoun-ton weer liggen en begon zorgvuldig zijn kansen op ontvluchting te bestuderen.

HOOFDSTUK VI.

DE VLUCHT

Het werd avond en het werd opnieuw ochtend, en toen Lord Stoun-ton wakker werd, voelde hij zich veel sterker dan de dag tevoren.

Nu en dan zag hij enkele mannen, en een keer herkende hij Melvil, de rad-draaier, die met een paar anderen liep te praten.

En laat in de namiddag kwam de schoft binnen, ging op enige afstand van het bed staan, waarop de gewonde lag en begon:

— Hoe staat het met je, Stoun-ton?

— Ik voel mij erg zwak, antwoordde Stoun-ton met pijnlijk vertrokken ge-zicht en op doffe toon.

— Maar je denkt toch niet dat je dood zult gaan?

— Dat heeft aan jou niet gelegen, antwoordde Lord Stoun-ton zwakjes.

— Daar spreken wij nu niet over, antwoorde Melvil ruw. De hoofdzaak is, dat je blijft leven. Zodra je beter bent, moet je een briefje schrijven aan je naaste familieleden. Je begrijpt wel waarom?

— Ja, ik begrijp het, Melvil, je wilt mijn leven verkopen.

— Dat heb je goed geraten, antwoordde Melvil op brutale toon. Wij hebben je schip, wij hebben het geld en de kostbaarheden van je gasten, al etende komt de eetlust, zoals ik van mijn Franse vriend Chaloup heb gehoord, en wij willen nog meer hebben.

— Ik kan nog geen pan vasthouden,

antwoordde Lord Stoun-ton klagend. Ik voel mij zo zwak, dat ik nauwelijks mijn hand kan optillen.

— Maar je schijnt toch vrij van koorts te zijn? riep Melvil uit. Heb je dorst?

— Mijn tong plakt aan mijn gehemelte vast.

— Ik zal je wat eten en drinken laten brengen, zei Melvil kortaf.

Hij stond op en verliet het vertrek.

Een ogenblik later kwam een van de bewakers binnen met een pan, waarin een stuk vlees, wat groenten en brood, alles klaargemaakt door de kok Spy-glass.

Lord Stoun-ton hield zich alsof hij met tegenzin van het voedsel at, maar met voldoening voelde hij zijn krachten terugkeren.

Hij dronk een paar glazen wijn en liet zich toen, schijnbaar totaal uitgeput, weer achterover vallen.

De bewaker wilde weer weggaan, toen Lord Stoun-ton hem terugriep.

— Kun je mij niet zeggen wat er van mijn zoon, mijn Richard, geworden is?

— Dat weet niemand, antwoordde de man ruw. De jongen zal wel verzopen zijn. Hier is hij tenminste niet. En nu heb ik al meer gezegd dan ik mocht loslaten.

Met deze woorden liep hij de hut uit, terwijl Lord Stoun-ton een zucht slaakte en de ogen sloot.

De rest van de dag ging voorbij net

als de vorige.

De avond begon te vallen.

De beide bewakers hadden gegeten en zaten nu hun pijp te roken, niet ver van het raam.

Lord Stoun-ton kon de rook van hun pijpen door het open raam omhoog zien kringelen.

— O, als ik maar een wapen had, mompelde hij. Ik voel mij sterk genoeg. Als zij alleen zijn, zou ik hen met Bliss wel de baas kunnen.

Hij zag zijn kleren aan een spijker aan de wand hangen, wierp het dek van zich af, stapte uit het bed, en begon langzaam en voorzichtig op en neer te lopen.

Eerst voelde hij zich nog erg duizelig, de wond schrijnde erg en zijn benen dreigden onder hem weg te glijden.

Zich steunend op de tafel en de ruwe stoelen, liep hij voorzichtig door het vertrek op zijn blote voeten en langzaam voelde hij hoe de bloedsomloop zich herstelde en de duizeligheid verdween.

Uiterst voorzichtig begon hij zijn kleren aan te trekken en vervolgens de laarzen, die hij in een hoek vond.

Toen hij helemaal was aangekleed at Lord Stoun-ton nog een groot stuk van het gebraden vlees en zocht toen naar een wapen.

Eindelijk viel zijn blik op een koevoet, die in een hoek van het vertrek was neergegoot en misschien was gebruikt bij het bouwen van dit blokhuis.

Lord Stoun-ton gebruikte de staaf een kwartier lang als een soort halter, om zijn spieren te oefenen en tot zijn vreugde merkte hij, dat het al beter ging en dat hij genoeg kracht had om met het wapen een zware slag te kunnen uitdelen.

— Wij zullen het met z'n tweeën moeten opknappen, Bliss, fluisterde hij de terrier toe, het dier over de schrandere kop strijkend.

Al die tijd had hij telkens een blik naar buiten geworpen, om zich te over-

tuigen, dat de beide bewakers nog op dezelfde plek zaten.

Het was nu al zo donker, dat men van buiten af onmogelijk meer zou kunnen zien, of er al dan niet iemand op het bed lag.

Heel in de verte zag Lord Stoun-ton de gloed van een paar kampvuren.

Zij waren zeker minstens een halve kilometer van het blokhuis verwijderd en als hij kon beletten, dat zijn beide bewakers van het vuurwapen gebruik maakten, dan waren zijn kansen misschien nog niet zo slecht.

Geduldig op zijn stoel zittend, om zijn krachten te sparen, bleef Lord Stoun-ton wachten tot hij de rook niet meer zag, wat een bewijs was, dat de beide bandieten hun ronde om de blokhut weer begonnen waren.

Hij liet hen een paar keer rondlopen en telde de sekonden, die tussen iedere nieuwe verschijning van de gloed in hun pijpen verliepen.

En eindelijk waagde hij het.

Juist toen de beide mannen weer voorbij het raam waren gelopen, kroop hij voorzichtig door de opening en Bliss sprong hem na.

Hij sloop naar een hoek van de blokhut en greep de koevoet met beide handen stevig vast.

Onbeweeglijk, zonder dat er iets aan hem bewoog, stond Bliss naast hem.

Toen klonken er voetstappen... en het volgende ogenblik kwamen de beide bandieten de hoek weer om.

— Pak aan Bliss! klonk de bevelende stem van Lord Stoun-ton.

Met een korte gedempte snauw vloog de terrier een van de bandieten naar de keel.

Door het gewicht van de hond werd de man omvergegooid en zijn leven was verloren...

De tanden van de hond begroeven zich in zijn strot... hij greep vergeefs naar zijn revolver... de meedogenloze tanden lieten hem niet los...

De tweede boef, volkomen verrast, wilde zijn geweer van de schouder rukken en dat werd zijn ongeluk, zijn revolver had hem misschien nog een kleine kans gegeven. Want de koevoet zwaai-de door de lucht en trof de man opzij van het hoofd.

Onbeweeglijk bleef hij liggen.

Lord Stounton verloor geen tijd.

Hij bukte zich, raapte een van de geweren op, maakte de tas met munitie van een van de gordels los en maakte zich ook meester van een breed jachtmes en de beide revolvers.

Toen riep hij zachtjes de hond, die zijn slachtoffer met tegenzin losliet en vluchtte de duisternis in, in de richting van het woud, waarvan hij de om-trek vaag in de verte kon onderscheiden, waarbij hij zich instinctief zo ver mogelijk van de kampvuren verwijderde.

Maar al gauw voelde hij, dat hij erg veel van zijn krachten gevergd had. Zijn slapen bonsden en hij voelde zijn benen onder zich trillen.

Hij liep in de richting van het riviertje, dat hij op enige afstand hoorde kabbelen.

Hij leste zijn dorst en Bliss volgde zijn voorbeeld waarna Lord Stounton zijn tocht naar het woud voortzette.

Pas toen hij de kruinen van de zware bomen boven zich zag, voelde hij zich wat geruster, want het zou niet zo gemakkelijk zijn, zijn spoor in dit oerwoud terug te vinden.

Hij drong zo diep mogelijk in het bos door, nu en dan rustend, en eindelijk was hij zo gelukkig een rotshol te ontdekken, waarvan de bodem met fijn zand was bedekt, en waar hij een bed maakte van droge bladeren.

Dodelijk vermoeid, liet hij zich vallen, zich toevertrouwend aan de waakzaamheid van de terrier, die aan de ingang van het hol was gaan liggen.

De nachtrust had Lord Stounton heel goed gedaan en hij voelde zich versterkt

en bereid om alle gevaren onder het oog te zien.

Toen ging hij erover zitten nadenken, waar hij zich ergens kon bevinden.

Naar de plantengroei te oordelen was hij in ieder geval in een tropisch land, dat bewezen de prachtige waringsings, de lianen, de baobabs, de welriekende heesters en de helkleurige papegaaien, die in de takken van de geweldige bomen schetterden.

En na dat alles overdacht te hebben, kwam Lord Stounton tot de ontdekking dat hij honger had.

Maar ook nu zou Bliss redding brengen.

De hond was buitengewoon snel en hij zou er misschien in slagen een of ander dier te vangen, zonder dat Lord Stounton van zijn vuurwapens gebruik hoefde te maken.

Dit bleek gauw het geval te zijn.

Een klein aardvarken liep op een vijftal meters afstand van het hol, onder luid geknor en blijkbaar bang door de aanwezigheid van een menselijk wezen en het volgende ogenblik had het onder de scherpe tanden van de hond de geest gegeven.

Het ging hem niet erg vlot af, maar Lord Stounton slaagde er toch in het aardvarken te villen, waarna hij wat droge bladeren en takken verzamelde en een klein vuur aanlegde met behulp van een doosje lucifers, dat hij tot zijn blijdschap in zijn broekzak had gevonden.

Hij maakte een soort spits en braadde het varken, waarvan hij met smaak een stuk opat.

Daarop ging hij verder na het overige deel van het varken op zijn rug te hebben geladen.

Hij vond nog wat pisangs, die een voortreffelijk voedsel opleverde en leste zijn dorst met het water van het riviertje, dat hij na een half uur lopen terug had gevonden.

Die dag verwijderde hij zich steeds verder van de kampvuren en om twee

uur in de middag, na veel te hebben gerust, bereikte hij de voet van de bergen, of liever van de hoge heuvels, die zich in het noorden verhieven.

En nog altijd wist Lord Stounton niet, waar hij zich bevond.

Maar eindelijk bereikte hij de top en

liet zijn blikken om zich heen dwalen.

Een kreet van teleurstelling ontsnapte hem.

Overal, waar hij heen keek, zag hij niets dan de eindeloze oppervlakte van de Oceaan. Hij bevond zich op een eiland.

HOOFDSTUK VII

DE VERGELDING

Lord Stoun-ton liet zich op een steen zakken en begroef het gezicht in de handen.

Nu pas drong het gevaar, waarin hij verkeerde, tot hem door.

Het eiland was tamelijk groot, maar tenslotte zouden de schurken er toch in slagen hem weer te vangen, en dan was zijn lot niet twijfelachtig.

Hij begreep wel, dat hij zich op een volkomen onbewoond eiland moest bevinden, want anders zouden de schurken het niet als hun basis hebben uitgekozen.

Hij zou dus niemand om hulp kunnen vragen, geen sterfelijk wezen zou hem kunnen bijstaan.

En toch was hij vast besloten tot het bittere einde te vechten. Hij zou zich verdedigen, totdat zijn munitie was opgebraakt, en zijn trouwe Bliss zou hem daarbij helpen.

De dichtstbijzijnde kuststrook bevond zich op nauwelijks 2 kilometer afstand. Zij was tamelijk zandig en vormde juist tegenover de heuvel, waarop hij zich bevond, een vrij diepe baai.

Lord Stoun-ton begreep, dat hij daar

zijn maaltijden zou kunnen aanvullen met mosselen en oesters en hij begon de heuvel aan de kant van de zee weer af te dalen.

Hij volgde enige tijd de oever van de baai en vond daar inderdaad hele smakelijke mosselen, die ook bij Bliss in de smaak vielen.

Maar plotseling gebeurde er iets heel eigenaardigs met de hond.

Het dier bleef plotseling op dezelfde plek staan, stak de neus in de wind, staarde naar de overkant van de baai, die van hier maar flauwtjes zichtbaar was en begon als een dolle te blaffen.

Niet dan met moeite kon Lord Stoun-ton de hond tot rust brengen.

Het dier zweeg, maar bleef onrustig rondlopen, en plotseling, voor Lord Stoun-ton het kon verhinderen, was hij in het water gesprongen en zwom met krachtige slagen, nu en dan blaffend, naar de overkant van de baai, die hier ongeveer een kilometer breed was.

Maar plotseling tuurde Lord Stoun-ton aandachtig naar de overkant van de baai.

Ja, hij vergiste zich niet. Daar kron-

kelde een fijne rookspiraal omhoog, dicht bij een klein bosje tamarindebomen. En, daar dreef ook iets op de golven, dat er uitzag als een reusachtige vis...

— Een duikboot, riep Lord Stoun-ton. Hoe komt die hier? Is het er een van de Engelse marine,

Zonder naar een antwoord op deze vraag te zoeken, begon Lord Stoun-ton, zo snel zijn toestand het toeliet, de oever van de baai te volgen.

Zijn hart klopte luid.

Zou hij daar vrienden vinden? Ja, het kon bijna niet anders.

De terrier had nu bijna de helft van de afstand afgelegd. Hij zwom geregeld door, alsof hij een bepaald doel had, waarvan hij onder geen omstandigheden mocht afwijken.

Op honderd meter afstand van het bosje bleef Lord Stoun-ton plotseling staan.

De hond had de zandige oever bereikt en rende nu als dol blaffend naar het bosje.

Daar kwam een jongen te voorschijn, die de hond tegemoet liep, zijn armen naar het dier uitstrekte, naast hem neerknielde, en zijn trouwe kop snikkend aan zijn borst drukte...

Die jongen was zijn zoon!

Met een kreet, die zich als het ware uit zijn borst losscheurde, stormde Lord Stoun-ton vooruit.

De knaap was opgesprongen bij het horen van die kreet... Het volgende ogenblik lagen vader en zoon aan elkaars borst.

Maar eindelijk riep Lord Stoun-ton uit:

— Maar waar zijn dan toch die mensen, die je zo wonderbaarlijk gered hebben, Richard?

— Hier zijn wij, mylord, klonk een stem achter hem.

John Raffles stond achter hem en een

stukje verder keken Charles Brand en Henderson aangedaan naar de kleine groep.

Lord Stoun-ton was opgesprongen en op Raffles toegelopen. Hij greep zijn hand en drukte die, alsof hij haar wilde verbrijzelen.

— Ik dank u uit de grond van mijn hart voor alles wat u gedaan hebt, mijnheer, stamelde hij. Zeg mij uw naam, opdat ik die nooit meer zal vergeten!

Raffles keek hem ernstig aan en zei toen op vaste toon:

— Luister, mylord. Door een gelukkig toeval heb ik uw enige zoon het leven kunnen redden. Ik ben de eigenaar van de duikboot, die u daarginds voor anker ziet liggen en die geruime tijd in de onmiddellijke nabijheid van uw jacht is gebleven. Ieder ander zou in mijn plaats natuurlijk juist hetzelfde hebben gedaan. Ik ben ook van plan, u nog verder te helpen, en als ik dat doe, dan verricht ik niets anders dan mijn plicht. Maar ik doe het alleen maar op deze voorwaarde, dat u niet meer naar mijn naam vraagt. Ik kan u die niet zeggen, om redenen, die u waarschijnlijk niet zullen interesseren. Neemt gij daarmee genoegen?

Lord Stoun-ton, die verbaasd had geluisterd, antwoordde nu aarzelend:

— Als u het wil, dan schik ik mij natuurlijk naar uw wensen. Maar het verandert niets aan mijn gevoelens voor de redder van mijn zoon. Kunnen wij dit eiland niet gauw verlaten? Ik ben gisteren uit de handen van de schurken gevlucht, die mij hierheen hadden gebracht. Maar wie kan zeggen, of zij mijn spoor niet snel terugvinden? Waar zijn wij hier?

— Op een van de onbewoonde eilanden van de Andamangroep, antwoordde Raffles. Wij zullen het eiland dadelijk verlaten, maar ik denk toch wel, dat u uw jacht zult willen meenemen?

— Het is dus hier? riep Lord Stoun-ton uit.

— Ja, de schurken zijn bezig, het uiterlijk zoveel mogelijk te veranderen.

— Maar wilt u mij zeggen, hoe u zelf hier gekomen bent, vroeg Lord Stounton.

— De reden is vrij eenvoudig, antwoordde Raffles glimlachend. Ik had Richard beloofd, dat ik alle onbewoonde eilanden hier in de buurt zou afzoeken, tot ik het jacht, of uzelf gevonden had. Het lot was ons gunstig, want al de vierde dag kwamen wij hier en zagen het jacht liggen. Laat ik er aan toevoegen, dat Richard nooit getwijfeld heeft aan uw redding. Hij vond, dat een man als zijn vader onmogelijk de dood door rovershanden had kunnen vinden.

Lord Stounton streek de jongen over het hoofd en zei:

— Het had toch echt niet zoveel gescheeld, mijn jongen. Maar nu is alles weer goed. En wij vertrekken, zodra het onze redder uitkomt.

— Wat mij betreft, direkt, zei Raffles. Maar ik wilde meer doen, dan u naar een veilige haven brengen. De moordenaars moeten gestraft worden, dat dievennest moet uitgeroeid worden. En dat kunnen wij het gemakkelijkst doen, als wij het enige vaartuig, waarover de bandieten beschikken, meenemen!

— Maar lijkt u dat mogelijk? riep Lord Stounton uit.

— Er zijn weinig dingen, die ik onmogelijk vind, mylord, antwoordde Raffles bedaard. Wij zullen wachten, tot het donker is en dan varen wij om het eiland heen naar het jacht, waar natuurlijk alleen wat bewakers zijn. De rest kampeert aan land, of woont in de houten hutten, die ik door de periscoop heb kunnen zien. Wij zullen die bewakers overweldigen, na het jacht langszij te zijn gekomen en daarna nemen wij het op sleeptouw. Het is een groot geluk, dat de zee zo kalm is.

— Al was dat niet zo, mijnheer, dan nog zou ik uw plan volkomen goedkeu-

ren, riep Stounton uit. Liever verlies ik mijn jacht, dan dat ik zou toelaten dat het in handen van die schurken blijft.

— Dan hebben wij verder niets anders te doen, dan de duisternis af te wachten.

De rest van de dag verliep, zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

Toen de duisternis begon te vallen, scheepten de vier mannen en de jongen zich in.

Lord Stounton was heel verbaasd bij het zien van het inwendige van de duikboot, maar hij was een gentleman van het echte stempel en hij dacht er niet aan enige nieuwsgierigheid aan de dag te leggen, nu de redder van zijn enig kind er blijkbaar prijs op stelde niet te worden ondervraagd.

Het luik werd gesloten nadat de loopplank was ingehaald, Henderson ging achter het roer staan en langzaam verliet de Bruinvis haar ligplaats en stevende naar zee.

Ruim een uur later voer de duikboot ongeveer een meter onder water, de baai binnen, waar de Victoria voor anker lag.

Het was nu volkomen donker.

Als een slang gleed de Bruinvis naar het jacht en vlak er naast liet Henderson, door water uit de tanks te pompen, haar boven water komen, zodat het dek op een paar centimeters boven de oppervlakte uitkwam.

Aan boord van het jacht scheen alles rustig te zijn.

Raffles verzamelde zijn troepen in de voorste kajuit en begon:

— Wij weten niet precies hoeveel mannen er aan boord zijn, maar in ieder geval moet een van ons hier blijven, met Richard, om de duikboot niet helemaal onbeheerd achter te laten. U zult zeker wel willen meedoen, mylord?

— Graag! riep Lord Stounton uit. Ik

wil eigenhandig de schurken straffen voor hun misdaden.

— Dan zal mijnheer... Jackson wel hier moeten blijven, antwoordde Raffles zich tot Brand wendend. Let goed op onze seinen, en houd u klaar dadelijk weer zee te kunnen kiezen. Neem uw revolver, want misschien zal hij wel een woordje mee moeten spreken. Mijn vriend hier zal aan zijn vuisten wel genoeg hebben, vervolgde hij glimlachend, op Henderson wijzend. En nu vooruit. Het tijdstip is gunstig, want het is aflopend tij.

Het luik werd voorzichtig geopend en de drie mannen klommen aan dek.

Daar bleven zij een ogenblik staan luisteren. Door de stilte van de nacht klonk een ruw matrozenliedje.

— Zij zitten op de voorplecht, zei Raffles fluisterend. Dat treffen wij goed. Daar is een openstaande patrijspoort, laten wij daar binnenklimmen.

Hij gaf zelf het voorbeeld en was het volgende ogenblik door de ronde opening verdwenen.

Henderson en Lord Stounon volgden hem op de voet.

— Nu zult u de gids moeten zijn, mylord, fluisterde Raffles. U kent natuurlijk de weg op uw eigen schip beter dan wij!

Lord Stounon knikte en bracht de beide mannen door een tamelijk brede gang naar de voet van een trap, die naar het voordek leidde.

De stemmen van een viertal mannen waren hier duidelijk te horen.

Zij schenen te kaarten of te dobbelen en vloekten om het hardst.

Daar er op de trap maar ruimte was voor twee mannen tegelijk, die naar boven konden gaan, ging Henderson, die wel voor twee gold vooruit, terwijl Raffles en Lord Stounon volgden.

Juist toen Henderson het hoofd boven de koekoek uitstak, stootte hij met

de grijpende hand iets om, dat met een flink lawaai omviel. Een vloek klonk en de vier bandieten sprongen op.

Henderson was al tussen hen in. Hij greep er een beet en slingerde hem zo onzacht tegen het dek, dat de man roerloos bleef liggen.

De tweede greep naar zijn mes, maar hij had niet de tijd er gebruik van te maken, want de reus greep hem om het middel en smeet hem met volle kracht tegen de verschansing.

Met de revolver in de vuist drongen Raffles en Lord Stounon op de beide andere schurken in, toen een van de kerels uitriep:

— Vermoord ons niet, mylord en ik zal u iets vertellen wat voor u en uw zoon erg belangrijk is.

— Grossby! riep Stounon uit. Jij dus ook al! Je verdiende, dat ik je op staande voet een kogel door je kop joeg.

— Ik denk wel, dat u genade voor recht zult laten gelden, mylord, als ik u zeg wat ik weet over de dood van uw zoon.

— Wat? schreeuwde Lord Stounon. Wat wil je zeggen? Weet je wie van julie mijn kind in zee heeft gegooid?

— Het was niemand van ons, mylord, mijnheer Treslong deed het.

— Grote God! riep Lord Stounon verbijsterd uit. Mijn eigen neef. En heb jij dat gezien?

— Ja, mylord! Het was een half uur voor de muiterij uitbrak.

— Ik heb het altijd wel gedacht, zei Raffles bedaard. Maar dat alles kunnen wij later bespreken. Wij moeten nu snel zien weg te komen, want straks kunnen de overige bandieten hier zijn, zij moeten het lawaai hier aan boord gehoord hebben. James, bind de kerels! En stevig!

Henderson volgde dadelijk het bevel op en intussen renden Raffles en Lord Stounon naar de voorsteven en brachten de tros uit.

Daarmee liet Raffles zich langs de ankerketting zakken en sprong toen over op het dek van de duikboot, waar Brand de tros snel aan een stalen ring op de achterstevens bevestigde.

Vervolgens klauterde Raffles weer aan boord en het anker werd gelicht.

Charles Brand had intussen alles klaar gemaakt om dadelijk te kunnen vertrekken.

Toen de vier schurken aan boord van het jacht allen stevig gebonden waren, zei Raffles:

— Mylord, ik meen dat het goed zal zijn als u en ik hier aan boord blijven, niet alleen om deze kerels te bewaken, maar ook om het vaartuig te besturen. James, ga terug naar de duikboot en zeg dat wij vertrekken. Blijf aan de oppervlakte zo lang het enigszins mogelijk is. En laat mijnheer... Jackson koers zetten naar Rangoon.

Binnen een paar minuten was alles klaar, de duikboot voer langzaam voor het jacht om, de tros spande zich, en fier gleed de Victoria, half wit, half bruin, de baai uit.

De rovers aan land hadden toch blijkbaar niets gehoord en zouden de volgende ochtend zeker vreemd opkijken, wanneer zij merkten dat het jacht verdwenen was en daarmee het enige middel om van het eiland af te komen.

De reis was zo voorspoedig als men zich maar wensen kon.

Tegen de avond van de tweede dag voer het zonderlinge konvooi op drie zeemijnen van de kust, in het zicht van Rangoon.

Toen bracht Charles Brand in opdracht van Raffles de tijding van de ontdekking van het dieveneiland via de radio over naar de havenautoriteiten; zonder echter de naam te noemen van het schip dat de boodschap verzond.

Op een mijl afstand van de haven liet Raffles de beide schepen stilleggen en zei ernstig tegen Lord Stoun-ton, die

zich hoe langer hoe meer verbaasde over de handelwijze van zijn vreemde medereiziger:

— Ik zal nu de man, die u mij James hebt horen noemen, hier roepen, en hij moet zorgen dat uw schip op eigen kracht de haven kan binnenvaren. Ik ben er niet op gesteld, dat mijn duikboot Rangoon zou aandoen. Misschien zult u later wel eens inzien waarom ik niet anders kon handelen. U drieën bent voldoende om het schip te besturen, en desnoods kan die Grossby helpen. De man schijnt nog niet helemaal slecht te zijn, als wij mogen afgaan op de verhalen, die hij ons tijdens de reis gedaan heeft. Richard komt natuurlijk ook aan boord. Zodra u bent aangekomen, geeft u zeker die vier schurken in handen van de politie over en vertel haar alles, wat u weet. Daarna zult u natuurlijk nasporingen doen naar die fraaie neef, die moordenaar is geworden om uw geld en titels te erven. Nu bestaat de kans, dat hij al naar Engeland is vertrokken om zich meester te maken van uw bezittingen, daar iedereen daar wel in de overtuiging zal verkeren, dat u door de zeerovers bent vermoord. Is dat zo, dan stel ik weer mijn duikboot tot uw beschikking, om een poging te doen hem nog in te halen. Mijn schip loopt bijna tweemaal zo snel als de vlugste mailboot.

— Ik dank u hartelijk voor dat aanbod, mijnheer, zei Lord Stoun-ton, en... ik neem het graag aan, als het nodig mocht zijn.

Het bleek inderdaad nodig te zijn, want toen de Victoria zeven uur later de haven van Rangoon was binnengelopen, op eigen kracht, terwijl de « Bruinvis », alleen met Charles Brand aan boord, op een kabellengte uit de kust onder water bleef heen en weer kruisen, toen bleek na ingewonnen informaties, dat Treslong zich juist een week tevoren aan boord van de « Suffolk » naar Engeland had ingescheept...

... ..

Maar de vergelding kwam.

Maar een dag na de aankomst van de « Suffolk » te Southampton, kwam daar de duikboot aan.

En een etmaal later was Treslong gearresteerd, op beschuldiging van poging tot moord.

Drie weken later werden Grossby en Tricoin, die vanuit hun schuilplaats getuige waren geweest van de misdaad, gehoord, en legden hun verklaringen af.

De laffe schurk werd veroordeeld tot tien jaren gevangenisstraf, en Henderson vond dat het veel te weinig was.

Wat het Pirateneiland betrof, vier dagen na het vertrek van de duikboot ging er een oorlogsschip voor anker en de schurken werden allemaal gevangen genomen, een paar echter pas na een langdurige klopjacht over het hele eiland.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De nieuwe burggraaf

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :